

„Co... co tu děláš?“ Zatřepal hlavou a snažil se vzpamatovat. „Kde je... sakra... kde je máma?“ Hlava mu opět klesla na prsa. Ester okamžik nechápala, než jí došlo, že je máma nebo Richard vždycky vozili zpátky domů. Copak ona mu nestačí? Není rád, že se vrátila o den dřív?

„Pohádala sem se s ní,“ řekla vzpurně. „Už tam nebudu jezdit, chci bejt tady... s tebou.“ Civěl na ni opilecky zarudlýma očima a kýval hlavou. „Tati... slyšíš mě, tati... ty si pil, vid’?“ Rozhlédla se. „Kde je Áry?“

„N... neni tu, je to... no, spí u... u Vládika,“ vykoktal.

„Tak proto ses tak opil? Že si tu sám?“ podotkla lítostivě. – Je vožralej jak Dán. Nemá cenu, abych mu teď něco vykládala. – „Pudu k sobě, tati. A ty by sis měl lehnout, já to tady zejtra uklidim.“ Zvedla se, ale otcova ruka si ji hrubě přitáhla zpět. „Počkej... to bolí,“ zakňourala, když zprudka dosedla. Zdálo se, že si to uvědomil. Sáhł po lahvi a hledal skleničku.

„Á... tady je,“ zvedl ji ze země a postavil na stolek. „Dáš si se mnou, při... přines si taky jednu.“ Ester zkoprněla. Neměla moc příležitostí pít alkohol, protože otec byl velmi přísný a skoro nikam ji nepouštěl. S tvrdým alkoholem neměla téměř žádné zkušenosti, navíc otevřená lahev rumu páchla nepříjemně po celém pokoji. Jindy by ocenila, že jí sám nabídl skleničku, ale dnes neměla ani nejmenší chuť. Ale otec to formuloval jako příkaz, ne jako otázku a ona ho nechtěla naštvat. Přinesla si ji tedy z baru, a když viděla, jak se táta snaží trefit do malé nádoby a bryndá přitom tekutinu po stole, vzala mu ji z ruky.

„Ukaž, naleju to sama. A na co vůbec pijem?“ zeptala se laškovně. Táta sice naznačil přípitek, ale nenapil se.

„Hoď to do sebe... no!“ zavelel a pobaveně sledoval, jak dcera krčí nos. – Fuj, – pomyslela si, – Jak tohle může někdo pít! – Táta, její vzorný a přísný otec tady před ní sedí, sotva mluví a nutí ji, aby tuhle odpornost pila s ním.

„Víš,“ začal a s obtížemi hledal další slova. „Ste... stejskalo se mi, tak... no, prostě... nebyli ste tu, tak sem šel do hospody... no a pak...“ Obsáhlým gestem ukázal na pivní lahve. Všimla si, že má v očích slzy a najednou jí ho přišlo líto. Nechávala ho tu samotného a provokovala ho svými návštěvami u matky

kvůli tomu zmetkovi Richardovi, který ji stejně odkopnul jako kus hadru, a dokonce jí nevybíravě řekl, co si o ní myslí. Ukradl jí mámu, způsobil táto-
vi trápení a ani se za to nestydí. A máma stojí při něm! Kašle na ně, to jenom před ním hraje vzornou matku. Slepě mu věří, jak mohla vědět, že ji Richard neznásilnil? Jak si mohla bejt tak jistá? Kdyby to fakt udělal, ani by se jí nezastala! Nenávidí ji! Nenávidí je oba!

Pohládila tátu po ruce: „Já už tam jezdit nebudu, tatí, budu jenom s tebou.“ Tak zvláště se na ni díval, ale jakoby skrze ni viděl někoho jiného. Přihlouple se usmíval. Náhle ji objal a položil si hlavu na její hrud'. Byla trochu šokovaná z takového přílivu citů, ale neodvážila se pohnout.

„Jsem rád, že si zpátky,“ chraptěl a jeho dech ji pářil. Chtěla se vyprostit, ale svíral ji příliš pevně. – Snad zase usne a já budu moct vypadnout, – pomyslela si, protože byla zmatená z jeho chování. Ona dneska potřebovala utěšit, ona se chtěla schoulit do jeho bezpečné náruče před zlým a nepřátelským světem. A zatím je to opačně, táta hledá pochopení u ní.

„Už nikdy mě nesmíš opustit... slyšíš? Tady... tady je tvý místo! Rozumíš mi... Evo? Miláčku muj...“ Ester ztuhla a chtěla ho odstrčit. Jako smyslů zbavený ji bleskurychle obrátil, vmáčknul do křesla a přiskřípl svoji vahou tak, že se nemohla hýbat. Jeho ruce začaly zběsile putovat po jejím těle a s tváří přimáčknutou k jejímu hrudníku horce šeptal: „Pět let, pět let ses mi vodpírala, ale teď... teď sme tu jen my dva... Slyšíš, Evo? Slyšíš mě?“